

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Succesiunea](#) > [Succesiunile](#) > [Sweden](#)

Succesiunile

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Această fișă informativă a fost realizată în colaborare cu [Consiliul Notariatelor din UE \(CNUE\)](#).

1 Cum se redactează dispoziția pentru cauză de moarte (testament, testament conjunctiv, pact asupra unei succesiuni viitoare)?

Orice persoană care a împlinit vârsta de 18 ani are dreptul să întocmească un testament. Testamentul nu este valabil dacă a fost întocmit sub efectul unei boli mintale. Pentru a fi valabil, testamentul trebuie întocmit în scris și semnat de către testator. De asemenea, testamentul trebuie întocmit în prezența a doi martori, care trebuie să îl semneze simultan. Martorii trebuie să cunoască faptul că prezența lor este necesară pentru un testament, însă nu trebuie să știe care este conținutul acestuia.

Cei doi martorii trebuie să fi împlinit vârsta de 15 ani; nu pot avea calitatea de martor soțul/soția, concubinul, fratele/sora testatorului ori o rudă directă sau prin alianță a testatorului. Nu pot avea calitatea de martor nici persoanele cărora li se lasă moștenire prin intermediul unui testament și nici soțul/soția, concubinul, fratele/sora ori o rudă directă sau prin alianță a respectivelor persoane.

În cazul în care, din cauza unei boli sau a unei alte situații de urgență, testatorul nu este în măsură să întocmească un testament în maniera descrisă mai sus, acesta poate întocmi un testament privilegiat (*nödtestamente*). Testamentul poate fi apoi formulat verbal în fața a doi martori sau poate fi scris de mână și semnat de către testator.

În cazul în care o parte dorește să invalideze un testament, aceasta trebuie să sesizeze instanța cu o acțiune în anulare. Această acțiune trebuie introdusă în termen de șase luni de la primirea testamentului.

Disponerea de bunurile care fac parte din patrimoniul succesoral este efectuată în mod valabil numai dacă sunt respectate normele în materie de testamente. Prin urmare, pactele succesoriale sau alte acorduri având drept obiect transferul de bunuri după moarte sunt lovite de nulitate.

2 Ar trebui ca dispoziția să fie înregistrată și, dacă da, în ce mod?

În Suedia nu există norme în materie de înregistrare a testamentelor.

Pentru a se asigura de existența unui testament și de faptul că acesta poate fi pus în aplicare după decesul testatorului, testatorul trebuie să comunice unei persoane de încredere locul în care este păstrat testamentul. De regulă, testamentele se păstrează la un birou de avocatură sau la sediul unei bănci. În cazul în care testamentul este de negăsit după decesul testatorului, se aplică dispozițiile în materie de succesiune prevăzute de lege. În cazul în care testamentul este găsit la o dată ulterioară, patrimoniul succesoral poate fi repartizat din nou. Se aplică un termen de prescripție de zece ani.

3 Există restricții asupra libertății de a dispune pentru cauză de moarte (rezervă succesorală, de exemplu)?

Da, în cazul în care o persoană este căsătorită și/sau are copii, se aplică restricții asupra dreptului de a dispune de patrimoniul său succesoral.

Dacă testatorul a fost o persoană căsătorită, soțul supraviețuitor are dreptul să primească bunuri care, împreună cu bunurile pe care soțul supraviețuitor le-a obținut la împărțirea bunurilor comune ale soților sau care reprezintă bunurile personale ale soțului, au o valoare echivalentă cu de patru ori suma de bază stabilită în temeiul capitolului 2 secțiunilor 6 și 7 din Codul asigurărilor sociale (*socialförsäkringsbalken*) (regula sumei de bază). Quantumul sumei de bază se stabilește anual. Acest drept este valabil atât timp cât valoarea patrimoniului succesoral este suficientă. Aceasta înseamnă că, în cazul în care nu există bunuri cu această valoare, soțul supraviețuitor moștenește întregul patrimoniu succesoral existent. Testamentele care limitează acest drept în sensul celor de mai sus sunt lovite de nulitate.

Copiii și nepoții defunctului (denumiți *bröstarvingar*, „moștenitori legali”) au dreptul la o cotă-parte minimă prevăzută de lege din moștenire. Rezerva succesorală (*laglott*) reprezintă jumătate din cota-parte datorată prin lege copiilor și nepoților în cazul în care nu există un testament, la care copiii și nepoții au drepturi egale. Testamentele care limitează rezerva succesorală în sensul de mai sus sunt lovite de nulitate. Un copil sau un nepot își poate solicita rezerva succesorală printr-o cerere de modificare a testamentului formulată în termen de șase luni de la primirea testamentului.

4 În cazul în care nu există o dispoziție pentru cauză de moarte, cine moștenește și în ce proporție?

În cazul în care nu există o dispoziție specială cu privire la patrimoniul succesoral, moștenirea se împarte în conformitate cu dispozițiile succesoriale prevăzute de lege. Una dintre cerințele impuse pentru dreptul la moștenire este ca persoana care invocă acest drept să fie în viață la data decesului defunctului. Chiar și o persoană concepută înainte de data decesului acestuia și care s-a născut ulterior datei decesului are dreptul la moștenire.

Legea distinge trei categorii de moștenitori. Din prima categorie fac parte copiii sau nepoții defunctului. Din a doua categorie fac parte părinții, frații și surorile defunctului, iar din a treia categorie fac parte bunicii defunctului și copiii bunicii, adică frații și surorile părinților defunctului. Moștenirea se împarte în mod egal în cadrul fiecărei categorii. Persoanele din a doua categorie nu au drept la moștenire atât timp cât există o persoană în viață din prima categorie. Persoanele din cea de a treia categorie au drept la moștenire dacă nu mai există nicio persoană în viață dintre persoanele din prima sau a doua categorie. Dacă defunctul a fost căsătorit, patrimoniul succesoral revine soțului supraviețuitor.

După decesul soțului supraviețuitor, moștenirea revine copiilor sau nepoților deopotrivă, iar dacă nu există copii sau nepoți care să moștenească patrimoniul succesoral, acesta este moștenit de persoanele din a doua sau a treia categorie de moștenitori. Prin urmare, acești moștenitori au dreptul la moștenire secundară (*efterarv*), după decesul soțului supraviețuitor.

În cazul în care defunctul are copii care nu sunt ai soțului supraviețuitor, aceștia au dreptul să primească rezerva succesorală care li se cuvine după decesul defunctului.

În cazul în care nu există moștenitori, patrimoniul succesoral este preluat de Fondul pentru succesiuni (*den allmänna arvsfonden*).

5 Care este autoritatea competentă:

5.1 În materie de succesiune?

Împărțirea moștenirii se realizează în cele mai multe cazuri fără implicarea autorităților. În schimb, repartizarea patrimoniului succesoral după deces este efectuată de părțile care au dreptul la moștenire și de coproprietarii patrimoniului succesoral al defunctului, împreună. Părțile care au dreptul la patrimoniul succesoral sunt soțul

supraviețuitor sau concubinul, moștenitorii și legatarii universali. În termen de trei luni de la data decesului, la Agenția de Administrare Fiscală (*Skatteverket*) trebuie depus un inventar al patrimoniului succesoral. În acest inventar al patrimoniului succesoral se precizează activele și pasivele successorale ale defunctului. În inventarul patrimoniului succesoral se precizează, de asemenea, persoanele autorizate să reprezinte patrimoniul succesoral. Agenția de Administrare Fiscală este, de asemenea, autoritatea competentă să caute un moștenitor a cărui adresă este necunoscută, prin publicarea de anunțuri în Monitorul Oficial (*Post- och Inrikes Tidningar*).

La cererea oricăreia dintre părțile care are dreptul la patrimoniul succesoral, instanța poate dispune ca administrarea acestui patrimoniu să fie efectuată de un administrator oficial al patrimoniului succesoral (*boutredningsman*) și, de asemenea, poate proceda la numirea acestui administrator. În cazul în care părțile nu pot ajunge la un acord cu privire la repartizarea patrimoniului succesoral, se va numi un responsabil special pentru repartizarea patrimoniului (*skiftesman*). Această persoană poate impune modul de repartizare a unui patrimoniu succesoral. Responsabilul special pentru repartizarea patrimoniului este numit de o instanță de drept comun competentă.

Litigiile successorale sunt soluționate, de asemenea, de o instanță de drept comun competentă.

În cazul în care oricare dintre părțile care au dreptul la patrimoniul succesoral este minoră sau nu are capacitate juridică, se va numi un custode (*god man*). Custodele este numit de tutorele principal (*överförmyndaren*).

5.2 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei succesiuni?

5.3 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unui legat?

5.4 să primească o declarație de renunțare sau de acceptare a unei rezerve successorale?

Nu este necesară o acceptare specială a dreptului la moștenire din partea moștenitorului. Cu toate acestea, moștenitorul va trebui să se facă cunoscut și, în cazul în care este parte la patrimoniul succesoral, trebuie să contribuie la administrarea acestuia.

În cazul în care o persoană are dreptul la moștenire în virtutea unui testament, aceasta trebuie, dacă dorește să își exercite acest drept, să înștiințeze moștenitorii legali cu privire la existența testamentului. Aceasta înseamnă că moștenitorului (moștenitorilor) li se înmânează o copie certificată a testamentului, iar acesta (aceștia) semnează pentru confirmare de primire. După înștiințarea cu privire la testament, moștenitorii care consideră că testamentul ar trebui să fie declarat nul și neavenit, moștenitorii care doresc modificarea testamentului pentru a beneficia de rezerva lor succesorală sau un soț supraviețuitor care intenționează să invoce regula sumei de bază au la dispoziție un termen de șase luni pentru a sesiza instanța cu o acțiune în anulare.

Un copil sau un nepot al defunctului poate să renunțe la dreptul la moștenire în favoarea soțului supraviețuitor. Acest lucru nu înseamnă renunțarea la moștenire, ci faptul că moștenitorul își amână exercitarea dreptului la moștenire. Moștenitorul va avea dreptul la moștenire secundară din patrimoniul succesoral al soțului supraviețuitor și, la data decesului soțului supraviețuitor, moștenitorul își va primi cota-parte minimă. În cazul în care moștenitorul nu mai este în viață la data decesului soțului supraviețuitor, moștenirea la care avea dreptul va fi primită, în locul său, de proprii săi moștenitori.

Moștenitorul sau legatarul poate renunța la dreptul său la moștenire informând persoana pe care o va moșteni în acest sens, înainte de decesul acesteia. O astfel de renunțare se aplică, dacă nu se prevede altfel, propriilor moștenitori ai moștenitorului. Cu toate acestea, copiii, nepoții sau moștenitorii acestora au întotdeauna dreptul de a beneficia de rezerva lor succesorală.

În cazul în care un moștenitor sau un legatar renunță la moștenire sau nu își revendică moștenirea, Agenția de Administrare Fiscală îl poate soma să își exercite dreptul în termen de șase luni de la data comunicării somației. Dacă moștenitorul sau legatarul nu își exercită dreptul, își va pierde dreptul la moștenire. O persoană poate să renunțe la dreptul la moștenire până la data repartizării patrimoniului succesoral.

6 Scurtă descriere a procedurii de soluționare a unei succesiuni în temeiul

legislației naționale, inclusiv pentru lichidarea patrimoniului succesoral și pentru partajul bunurilor (trebuie furnizate și informații din care să reiasă dacă procedura de succesiune este deschisă de o instanță sau de altă autoritate competentă din proprie inițiativă)

În cazul decesului unei persoane, părțile care au dreptul la patrimoniul succesoral, și anume soțul supraviețuitor sau concubinul și orice moștenitori sau legatari universali, trebuie să administreze împreună bunurile defunctului. Părțile sus-numite răspund de întocmirea inventarului patrimoniului succesoral (*bouppteckning*) și de depunerea acestuia la Agenția de Administrare Fiscală. În cazul în care activele depășesc pasivele, suma rămasă va fi distribuită astfel cum prevede legea sau conform dispozițiilor testamentului. Patrimoniul succesoral se repartizează în baza unui act de repartizare a patrimoniului succesoral (*arvskifte*), întocmit de moștenitorii și legatarii universali. Actul de repartizare a patrimoniului succesoral trebuie să fie în formă scrisă și să fie semnat de către moștenitori. În cazul în care moștenitorii nu pot ajunge la un acord cu privire la modul de repartizare, poate fi numit un responsabil special pentru repartizarea patrimoniului (*skiftesman*), care poate impune o repartizare cu caracter obligatoriu. În cazul în care în testament a fost numit un executor testamentar (*testamentsexekutor*), responsabilitatea pentru repartizarea patrimoniului succesoral îi revine acestuia.

Dacă defunctul a fost căsătorit sau trăiește într-o relație de concubinaj, se va aplica, în mod normal, procedura de împărțire a bunurilor comune ale cuplului. Împărțirea bunurilor comune va avea loc înainte de repartizarea patrimoniului succesoral al defunctului.

7 Cum și când devine cineva moștenitor sau legatar?

Pentru a avea calitate de moștenitor, persoana în cauză trebuie să fie în viață la data decesului testatorului. În mod alternativ, persoana în cauză trebuie să fi fost concepută înainte de deces și să se fi născut ulterior decesului testatorului. Există trei categorii diferite de moștenitori în care se încadrează persoanele care au dreptul la moștenire; pentru mai multe informații, a se vedea întrebarea 4.

O persoană dobândește calitatea de legatar (*testamentstagare*) în cazul în care i se lasă moștenire în baza unui testament valabil. În cazul în care legatarul nu mai este în viață la data decesului testatorului, locul legatarului este luat de rudele sale care au drept la moștenire în conformitate cu dispozițiile succesoriale stabilite prin lege.

8 Preiau moștenitorii datoriile defunctului și, dacă da, în ce condiții?

Nu, moștenitorii nu sunt răspunzători pentru datoriile defunctului. La data decesului unei persoane, activele și pasivele acesteia se transferă într-un patrimoniu succesoral (*dödsbo*). Patrimoniul succesoral are propria personalitate juridică și, prin urmare, are propriile drepturi și obligații. În cazul în care pasivul depășește activul, patrimoniul succesoral intră în faliment și nu are loc nicio împărțire a moștenirii.

9 Ce documente și/sau informații sunt necesare de obicei pentru înregistrarea bunurilor imobile?

Orice persoană care a dobândit bunuri imobile în baza unui drept de proprietate trebuie să solicite înscrierea dobândirii (înregistrarea titlului de proprietate) la autoritatea suedeză de cartografiere și cadastru (*lantmäterimyndigheten*) (<https://www.lantmateriet.se/>), în mod normal în termen de trei luni de la data dobândirii. O persoană care solicită înregistrarea titlului de proprietate trebuie să prezinte actul în baza căruia s-a produs dobândirea acestuia și celelalte documente justificative necesare pentru a demonstra dobândirea. Aceasta înseamnă, de exemplu, în cazul unei achiziții, că trebuie prezentat, printre altele, actul de vânzare-cumpărare. În cazul în care bunul imobil este dobândit prin moștenire, în unele cazuri este suficient (dacă există o singură parte care are dreptul la patrimoniul succesoral), în principiu, să se prezinte un inventar înregistrat al patrimoniului succesoral, în original și copie certificată pentru conformitate cu originalul. În alte cazuri, trebuie să se prezinte actul de repartizare a patrimoniului succesoral, în original și copie certificată pentru conformitate cu originalul. Ar putea fi necesar să se prezinte și alte documente, de exemplu, consimțământul tutorei principale, dacă o parte care are dreptul la patrimoniul succesoral este o persoană minoră sau nu are capacitate juridică. În unele cazuri, o persoană poate solicita înregistrarea titlului de proprietate prin prezentarea unui testament care

a dobândit efecte juridice, în locul actului de repartizare a patrimoniului succesoral.

Se consideră că ultima persoană care a solicitat înregistrarea titlului este proprietarul bunului.

9.1 Este numirea unui administrator obligatorie sau obligatorie la cerere? Dacă ea este obligatorie sau obligatorie la cerere, ce demersuri trebuie efectuate?

Numirea unui administrator oficial al patrimoniului succesoral este obligatorie atunci când o parte care are dreptul la patrimoniul succesoral solicită această numire. Legatarul, și anume o persoană căreia i se lasă moștenire bunuri specifice în baza unui testament, are dreptul să solicite numirea unui administrator oficial al patrimoniului succesoral. Administratorul patrimoniului succesoral este numit de o instanță competentă. Administratorul patrimoniului succesoral trebuie să aibă cunoștințele necesare pentru administrarea patrimoniului succesoral.

În testamentul său, testatorul poate să prevadă că administrarea patrimoniului succesoral va cădea în sarcina unui executor testamentar și nu în sarcina moștenitorilor și a legatarilor universali.

9.2 Cine este îndrituit să execute dispoziția pentru cauză de moarte lăsată de defunct și/sau să administreze patrimoniul succesoral?

În primul rând, părțile care au dreptul la patrimoniul succesoral sunt soțul sau concubinul supraviețuitor, moștenitorii și legatarii universali. Persoanele având calitate de părți care au dreptul la patrimoniul succesoral trebuie să fie enumerate în inventarul patrimoniului succesoral. În cazul în care a fost numit un administrator oficial al patrimoniului succesoral sau un executor testamentar, acesta este autorizat să reprezinte patrimoniul succesoral în locul părților care au dreptul la patrimoniul succesoral.

9.3 Ce competențe are un administrator?

Administratorului oficial al patrimoniului succesoral îi revine sarcina de a analiza activele și pasivele patrimoniului succesoral și de a administra bunurile. De asemenea, trebuie să se stabilească moștenitorii sau legatarii pentru a se proceda ulterior la repartizarea patrimoniului succesoral în conformitate cu dispozițiile succesoriale prevăzute de lege sau cu dispozițiile testamentului. Prin urmare, administratorul patrimoniului succesoral este autorizat să semneze actele juridice necesare în acest sens. Există unele limitări în ceea ce privește competența administratorului patrimoniului succesoral; de exemplu, pentru vânzarea de bunuri imobile, administratorul patrimoniului succesoral administrator trebuie să fi obținut acordul scris din partea tuturor coproprietarilor sau, dacă acest acord nu poate fi obținut, acceptul unei instanțe districtuale competente.

10 Ce documente sunt eliberate de obicei, în temeiul legislației naționale, în cursul sau la finalul unei cauze de succesiune pentru atestarea statutului și a drepturilor beneficiarilor? Au aceste documente efecte probatorii specifice?

Cel mai frecvent utilizate documente sunt inventarul patrimoniului succesoral și actul de repartizare a patrimoniului succesoral.

Inventarul patrimoniului succesoral (*bouppteckning*): în urma procedurii de inventariere a patrimoniului succesoral, la care trebuie să fie invitați toți moștenitorii și legatarii, se întocmește un inventar al patrimoniului succesoral care trebuie depus la Agenția de Administrare Fiscală. În inventar se precizează, printre altele, care sunt moștenitorii și legatarii, precum și activele și pasivele patrimoniului succesoral. Persoana care cunoaște cel mai bine patrimoniul succesoral, și anume persoana care prezintă inventarul patrimoniului succesoral, trebuie să ateste în mod solemn că informațiile cuprinse în inventarul patrimoniului succesoral sunt corecte. Două persoane trebuie să certifice corectitudinea tuturor elementelor înscrise în inventarul patrimoniului succesoral. Testamentul și acordul prealabil căsătoriei trebuie prezentate în anexă la inventarul patrimoniului succesoral. Inventarul patrimoniului succesoral este înregistrat la Agenția de Administrare Fiscală. Existența unui inventar înregistrat al patrimoniului succesoral este importantă în dreptul civil. Acest act, separat sau împreună cu actele de repartizare a patrimoniului succesoral, pot fi prezentate de părțile care au dreptul la patrimoniul succesoral drept element de probă care atestă titlul de proprietate, de exemplu, atunci când trebuie să se retragă sume de

bani din contul bancar (conturile bancare) a (ale) defunctului și atunci când trebuie formulată o cerere de înregistrare a titlului de proprietate asupra unui bun.

Actul de repartizare a patrimoniului succesoral (*arvsskifte*): la repartizarea patrimoniului succesoral trebuie întocmit un act de repartizare a acestui patrimoniu. Actul de repartizare a patrimoniului succesoral trebuie întocmit în scris și semnat de către moștenitor și/sau de către legatari. Actul de repartizare a patrimoniului succesoral este important și în dreptul civil și poate fi prezentat de părțile care au dreptul la patrimoniul succesoral ca dovadă a titlului de proprietate.

Dreptul suedez aplică principiul liberei aprecieri a probelor, ceea ce înseamnă că nu există dispoziții speciale cu privire la forța probantă a unui anumit act. 11 mai 2015.

Această pagină web face parte din portalul „Europa ta”.

Vă invităm să ne spuneți care este [opinia dumneavoastră](#) cu privire la informațiile furnizate.

■ Ultima actualizare: 18/03/2026

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.